

Відносна хронологічна послідовність зумовлена поступовим розширенням зв'язків України з тими чи тими народами. Із посиленням міжнародних зв'язків, особливо з їх глобалізацією в останні десятиліття, хронологічна послідовність зв'язків і відбувається інтернаціоналізація певної частини лексичного складу мов, при якій окремі слова й ЛСГ запозичуються з одного джерела в різні мови.

Процеси запозичення лексики відбуваються згідно з дією законів розвитку мови – універсальних, аналогічних, специфічних. За універсальними законами, одне слово в своєму семантичному розвитку може наслідувати інше слово тієї самої семантичної сфери. Такий смисловий розвиток семантично подібних однокоренів пов'язується з аналогіями, тобто процесами, коли компоненти однієї лексико-семантичної групи одного професійного кола у різних мовах на основі певної подібності можуть розвиватися за однаковими семантичними законами. Специфічні закони виражають особливості функціонування і розвитку конкретної мови або конкретної її сфери. До них належить закон нерівномірності розвитку різних складових частин мови. Найдинамічнішою є лексика, більш стійкою до змін є та її частина, що вважається основним словниковим фондом, менш динамічними і стійкішими щодо зовнішніх впливів є граматична структура і фонетичний склад мови.

Особливістю процесу запозичення в українську мову з європейських мов є тематична й лексико-семантична значимість запозичень із різних мов, наприклад, з німецької – назви знарядь і виробничих процесів, військової терміни, з французької – побутова лексика, зокрема, світлого побуту, з англійської – морська термінологія, що призводило до появи нових концептуальних фрагментів у картці світу українців і потребувало нових назв, які запозичувалися разом із відповідним значенням. У ХХ ст. були залучені ідеологічні чужоземки, що зважило знизити у повсякденній комунікації престижність мови-донора.

ДИСКУРС ВЕДЕННЯ ДІЛОВИХ ПЕРЕГОВОРІВ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Скарлуніна Ю.А. (Суми)

У роботах сучасних дослідників дискурс вважається як певним чином систематизоване і впорядковане використання мови, тобто йдеться про змістовий склад сукупності текстів зі спільного тематичного,

що сприймається як мовне відображення певної соціокультурної практики. Межі дискурсу встановлюються, наприклад, відносно періоду часу, сфери людської діяльності, області знань, типології тексту.

Відповідно, інституційний дискурс являє собою спілкування в заданих рамках статусно-рольових відносин. Його ознаками є конститутивність, інституційність, а також ознаки безпосереднього типу дискурсу. Конститутивні ознаки включають учасників спілкування, його умови і організацію. Ознаки інституційності, в свою чергу, фіксують рольові характеристики учасників, типові хрестоматії, символічні дії, трафаретні жарги і мовленнєві кліше. Саме трафаретність і стандартизованість і відрізняють інституційний дискурс від персонального.

Серед жаргів офіційно-ділового дискурсу слід зазначити ведення ділових переговорів, співбесіду, наради, проведення презентацій тощо.

Специфіка офіційно-ділової комунікативної діяльності полягає в необхідності дотримання певних правил побудови текстів. Даний стиль характеризується лаконічністю, економічним використанням мовних засобів. Регламентованість стосунків спричиняє стандартизованість мовлення.

Беручи до уваги вищезазначені ознаки ділового дискурсу, необхідно також звернути увагу як велику кількість англійських запозичень в сучасній французькій мові ділового спілкування, так і на той факт, що великі гурти все докладніше до того, щоб уникнути цих запозичень, замінюючи їх суто французькими неологізмами. Прикладом може слугувати зазначений у 2012 році Загальною комісією з питань термінології і словотворення "Vocabulaire de l'économie et des finances".

Література

1. Angenot M. Théorie du discours social. Notions de topographie des discours et de coupures cognitives / M. Angenot [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://contextes.revues.org/229>
2. Шлєпцова М. А. Деловой дискурс как институциональное явление. Роль клише в деловом дискурсе / М. А. Шлєпцова // Современная филология: материалы междунар. науч. конф. (г. Уфа, апрель 2011 г.) – Уфа : Лето, 2011. – С. 222–227.